

Jacht op een schat

Jacht op een schat

Dani van Doorn

EigenZinniG

Copyright © 2018 Dani van Doorn
Uitgeverij EigenZinnig, Tolbert
Eerste druk maart 2018
Vormgeving omslag en binnenwerk Maaike Feenstra

ISBN: 978-94-91777-61-5
NUR: 343

www.uitgeverijeigenzinnig.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden zonder schriftelijke toestemming van de uitgever

Terwijl de regen neerplent, sta ik te kleumen onder mijn paraplu. Brabant begin september, ik had het me anders voorgesteld. De treinreis van Amsterdam naar Den Bosch duurde lang. Erg lang. We stonden om onbekende redenen om de haverklap stil en het was vreselijk druk in mijn treinstel, waardoor er geen catering voorbij kon komen. Ik voel me leeg, letterlijk en figuurlijk.

Bij de klok, schreef mijn nieuwe huisbaas toch? Ik kijk nog eens achterom naar de klok. Half vier in de middag en we hadden om kwart over drie afgesproken. Als ik mijn hoofd weer terugdraai, staat er plotseling een soort geestverschijning voor me; een gedaante met een nat, bleek gezicht en holle oogkassen. Van schrik ontsnapt me een snerpende gil.

De handen van de geest vliegen naar zijn oren en hij werpt me een woeste blik toe. ‘Penelope Driest?’ De holle oogkassen blijken diepliggende ogen te bevatten met donkere kringen eronder.

Ik knik, terwijl de moed mij geluidloos in de schoenen zakt. Dit kan toch niet mijn nieuwe huurbaas zijn? Deze bleke, gespannen man? Waar blijft de romantische held die mijn vriendin Vivian me heeft beloofd!

‘Een schrijver van historische biografieën, o, wat klinkt dat poëtisch!’ had ze uitgeroepen met omhoog geslagen ogen. ‘En dat terwijl jij ook een boek gaat schrijven. Twee creatieve

zielen bij elkaar, daar moet wel iets moois tussen opbloeien,' was ze sentimenteel geëindigd. Om er meteen haaiig op te laten volgen: 'En anders kom ik een keertje langs om hem te consumeren.'

'Fileren, zal je bedoelen,' verbeterde ik. 'Jij kluift je geliefden doorgaans af tot op het bot. Als hij dat niet overleeft, moet ik het huisje uit waar ik al zes maanden huur voor heb betaald!'

Vivian keek me verbaasd aan. 'Maar waarom heb je dat dan gedaan, zo ver vooruit betalen?'

'Ach,' zuchtte ik. 'Het was zó moeilijk om een geschikte woonruimte te vinden waarin ik mijn inspiratie en fantasie de vrije loop zou kunnen laten, dat ik deze kans met beide handen aangreep.'

Ik verzweg natuurlijk wijselijk hoe alle verstandelijke argumenten de deur uit vlogen, toen ik mijn witgepleisterde en met rozen begroeide huisje op het internet tegenkwam. Ik was er op slag verliefd op en betaalde de zes maanden huur zonder morren vooruit. Na zoveel jaren Amsterdam wil een hardwerkende vrouw ook eens wat landelijke idylle beleven, nietwaar?

Maar nu mijn nieuwe huisbaas me zo woest aan staat te kijken, beginnen ik twijfels te krijgen over dat landelijk geluk.

'Onder de klok!' snauwt hij tegen me. 'Dat hadden we afgesproken.'

Zonder me om te draaien, wijs ik veelzeggend met mijn vinger naar de klok achter me.

Hij kijkt me perplex aan. 'De klok van de hoofdingang natuurlijk! Niet die aan de achterkant van het station!'

'O, is dit het plein aan de achterkant...' Ben ik een keer op tijd, sta ik onder de verkeerde klok. Nou ja, Penelope is niet voor niets de naam van een eendensoort...

Intussen striemt de regen neer op het onbeschermd hoofd van Joris Ivo Zegers, zoals mijn huisbaas heet (al tekent hij zijn mails met Ivo). Zijn doorweekte haren plakken tegen zijn

schedel en het water druipt van zijn gezicht. Ik krijg bijna medelijden met hem. Maar hij loopt al weg, onderwijl gebarend dat ik hem moet volgen. ‘Om de hoek wacht een taxi op ons, mijn eigen auto moest naar de garage!’

Hallo, ik heb twee zware koffers bij me!

Met een zucht sluit ik mijn paraplu en strompel met mijn bagage-op-wieltjes achter hem aan. Ach, ja, waarom zou je hoffelijk zijn, wanneer je ook lomp kunt doen? Met gebogen hoofd vestig ik mijn ogen op Ivo’s benen om hem niet kwijt te raken. Het enige dat ik door de watersluier kan onderscheiden, zijn een paar oude suède sportschoenen en een wijde, te korte spijkerbroek. Nou wil het lot dat ik te wijde en te korte broeken niet kan uitstaan, zodat Ivo opnieuw een minpunt bij me scoort. We beginnen al goed.

Tegen de tijd dat ik mijn koffers in de achterbak heb gekiept en in de taxi zit, ben ik even nat als Joris Ivo zelf. Ik moet toegeven dat het buitengewoon onprettig aanvoelt.

Taxichauffeur Ronnie, een gemoedelijke man van middelbare leeftijd, reikt ons papieren zakdoekjes aan waarmee we onszelf kunnen droogdeppen. Ik veeg mijn gezicht af en besluit mijn haren vanzelf te laten opdrogen voordat ik een propjes-kapsel creëer.

Ronnie start de motor en we vertrekken naar het dorpje waar ik de komende zes maanden zal wonen.

Ivo, die naast de chauffeur zit, kijkt naar me om. ‘Voor iemand die al een kist met spullen vooruit heeft gestuurd, heb je wel erg veel bagage bij je,’ merkt hij humeurig op. ‘Op het platteland heb je geen uitgebreide garderobe nodig.’

Ik stuitert bijna door het dak van verontwaardiging. Niemand vertelt mij hoe ik me moet kleden, en al helemaal zure Joris uit Brabant niet. Ik strijk mijn natte haren uit mijn gezicht en antwoord uit de hoogte: ‘In Amsterdam stellen we prijs op gepaste kleding.’

Hij kijkt me ironisch aan. ‘Gepaste kleding, voor thuis achter

je computer?’

Meneer weet namelijk dat ik een collega van hem ben, of wórd, eerlijker gezegd.

Ik ga wat rechter zitten. ‘Een dame heeft altijd behoefte aan een uitgebreide garderobe, zelfs in een huisje in Brabant. Ik ben toevallig van plan het nachtleven van Donck en omliggende plaatsen te verkennen.’

Ivo knikt langzaam en herhaalt peinzend: ‘Nachtlevens... Tja, met een beetje geluk kom je om middernacht tegen sluitingstijd nog enkele zatlappen tegen in de plaatselijke kroeg.’

Het duurt een paar tellen voordat het tot me doordringt wat hij zegt.

‘Middernacht sluitingstijd!’ mompel ik verslagen. ‘In Amsterdam begint de avond dan pas.’

‘Ah, zowel *stads* als *astrant*.’ De chauffeur wisselt een blik van verstandhouding met Ivo.

‘Ja, behoorlijk astrant,’ beaamt Ivo, alsof ik een of andere aso ben.

‘En wat mag dat betekenen, astrant?’ vraag ik nuffig. Ik vind het in ieder geval een spuuglelijk woord dat klinkt alsof er iets in je keel blijft steken.

‘Iemand die goed *mondfiat* is.’

Weer een dialectwoord, maar ik vermoed dat daar ‘goed van de tongriem gesneden’ mee bedoeld wordt. ‘En waar komt dat woord vandaan, astrant?’ vraag ik nieuwsgierig, want je bent schrijver of je bent het niet. (Niet dus, maar dat terzijde.)

De twee heren voorin doen er het zwijgen toe.

‘Kom,’ ga ik vals verder, ‘een historisch biograaf zal vast wel de betekenis van een oud, lokaal woord kennen.’

‘Inderdaad.’ Ivo draait zich verder naar me toe. ‘Maar zoiets kan een hoofdstedelijke schrijfster ons toch ook vertellen?’ suggereert hij quasi vriendelijk.

‘O, bent u ook schrijver?’ zegt de chauffeur, met een blik in zijn spiegeltje.

Ik knik trots. Want tenslotte werk ik al acht jaar als public relations medewerker bij een grote uitgeverij en dan ga je dagelijks met schrijvers om.

‘En waar werk je nu aan?’ vraagt Ivo, die me natuurlijk ge-googeld heeft, de gluiperd.

‘Ach, als auteur weet je ongetwijfeld dat ik dat niet mag verklappen van mijn uitgever.’

Ivo laat zich niet afschepen. ‘Ik bedoel niet het onderwerp, maar het genre. Schrijf je weer een artikeltje over een boek, of is het een tekst voor een folder? Of is het misschien weer een gebruiksaanwijzing voor een wimperkrultang!’

Yep, hij heeft me ge-googeld, en grondig ook. Waarom moest ik dat zo nodig op mijn LinkedIn-pagina vermelden! Op mijn beurt trek ik eveneens ten strijde. ‘Wimperkrultang, wat een moeilijke woorden ken jij. Je kunt wel horen dat je gestudeerd hebt.’

‘Dank je. En jij, heb je ook op school gezeten?’ Ivo trekt één wenkbrauw naar me op.

Op school gezeten?! Zo zout heb ik het nog nooit gegeten!

‘Nee,’ antwoord ik met nauw verholen woede. ‘Ik wist alles al toen ik geboren werd! Een natúúrtalent, zei de rector magnificus van de universiteit bij mijn diploma-uitreiking.’

Ivo smasht moeiteloos terug. ‘Die universiteit moet wel de Universiteit van het Leven zijn.’

‘Ja, daar geven ze Masterdiploma’s Tekst en Communicatie uit,’ sis ik hem met samengeknepen ogen toe.

‘En toen kon je fijn aan de slag als typiste. Of was het telefoniste?’

Voordat ik iets kan terug snauwen, hoor ik onze chauffeur geamuseerd grinniken. ‘Geef me alsjeblieft een seintje wanneer jullie weer samen op stap gaan. Dat wil ik niet missen.’

Een beetje beschaamd kijken Ivo en ik voor ons.

Ik ben moe en korzelig omdat de reis van Amsterdam naar Den Bosch twee keer zo lang heeft geduurd als normaal.

Daarom heb ik me tot deze kinderachtige woordenstrijd laten verleiden. Ivo zal ongetwijfeld zijn eigen redenen hebben. Misschien ben ik een diepe teleurstelling voor hem omdat hij een lange, tere blondine had verwacht, met een gecultiveerde geest. Niet dat ik dat niet heb, die gecultiveerde geest! Maar lang, teer en blond ben ik allerminst. Ik ben eerder het op de juiste plaatsen gevulde, donkerharige type van middelbare lengte. Best een populair type bij mannen, hoor. Alleen niet als ze Ivo Zegers heten en in Donck, Brabant wonen.

De heikneuter.

Na een half uur zigzaggen over het mistige platteland, komen we aan bij Donck. We rijden echter niet het dorp binnen, maar slaan van te voren een klein weggetje in waar enkele oude langgevelboerderijen aan liggen. Schuin tegenover de laatste boerderij ligt mijn witgepleisterde droomwoning – Lieske's huisje – klein en met riet gedekt. De ramen hebben rode kozijnen en de voorgevel is begroeid met rozen in dezelfde kleur. Romantiek ten top. Gelukkig is de regen intussen opgehouden. Ik stap uit op het grasveldje voor de lage tuinmuur en Ronnie haalt mijn koffers uit de auto.

Met een olijke twinkeling in zijn ogen, zegt hij: 'Stuur me een kaartje wanneer jullie gaan trouwen.'

Ik gniffel om zijn brutaliteit, maar ben toch blij dat Ivo het niet heeft gehoord. Mijn huisbaas is intussen bezig om met een indrukwekkend grote sleutelbos de voordeur te ontsluiten. Ik volg hem het donkere huisje in. Zodra Ivo een schakelaar overhaalt, baadt de woonkamer in het felle licht van een koperen kroonluchter. *Schemerlampen aanschaffen*, noteer ik in gedachten.

'O, wat is het klein!' roep ik dan uit, want op internet zag het er groter uit. 'Maar wel heel sfeervol,' laat ik er bewonderend op volgen als ik de ouderwetse schouw, de eiken balken en de tuindeuren met de glas-in-lood ruitjes zie. 'Zelfs met deze rare

meubels...’

Ivo gaat er niet op in. ‘Ik loop even met je door het huis. Zoals je weet is alles tamelijk eenvoudig.’

Hij gaat me voor naar de kleine aanbouw aan de achterkant van het huis. Ik volg hem en stoot onderweg bijna mijn knie aan de kist met spullen die ik vanuit Amsterdam heb opgestuurd.

In de keuken bevindt zich een aanrechtblokje met fornuis en koelkast. Onder het raampje er tegenover staat een kleine houten tafel met twee rieten stoelen.

‘Gezellig en schoon,’ is mijn lovende commentaar.

‘Dat schóón doet Francien. Ze komt tijdens je verblijf hier één keer in de twee weken schoonmaken. Je kunt haar ook op het postagentschap vinden dat haar moeder runt achterin de drogist.’

Dat moet niet moeilijk te vinden zijn, want het dorp bestaat voornamelijk uit één lange, doorlopende weg. Dat heb ik op Google Streetview al gezien.

Naast de keuken zitten de douche en het toilet. Ook heel netjes en schoon.

We gaan de trap op, waar ik ontdek dat de slaapkamer onder het schuine dak de hele zolder beslaat.

‘Deze kamer is ingericht met nieuwe meubels,’ vertelt Ivo zakelijk.

‘Is dit huisje al lang in de familie?’ vraag ik, stiekem blij dat ik in elk geval niet in het tweepersoonsbed lig waarin de kleine Ivo is verwekt.

Hij knikt en gaat me voor de trap af. ‘Ja, het hoort bij de boerderij hier tegenover, waar ik woon. Dit was eerst een daglonershuisje en daarna werd het mijn moeders atelier. Dit jaar heb ik het helemaal opgeknapt voor de verhuur.’

O, ja, Ivo-‘schat’? Eigenhandig opgeknapt? Ik geloof er niks van. Ik zie zijn studeerkamerhanden nog geen gereedschap hanteren.